

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

İşbaşı

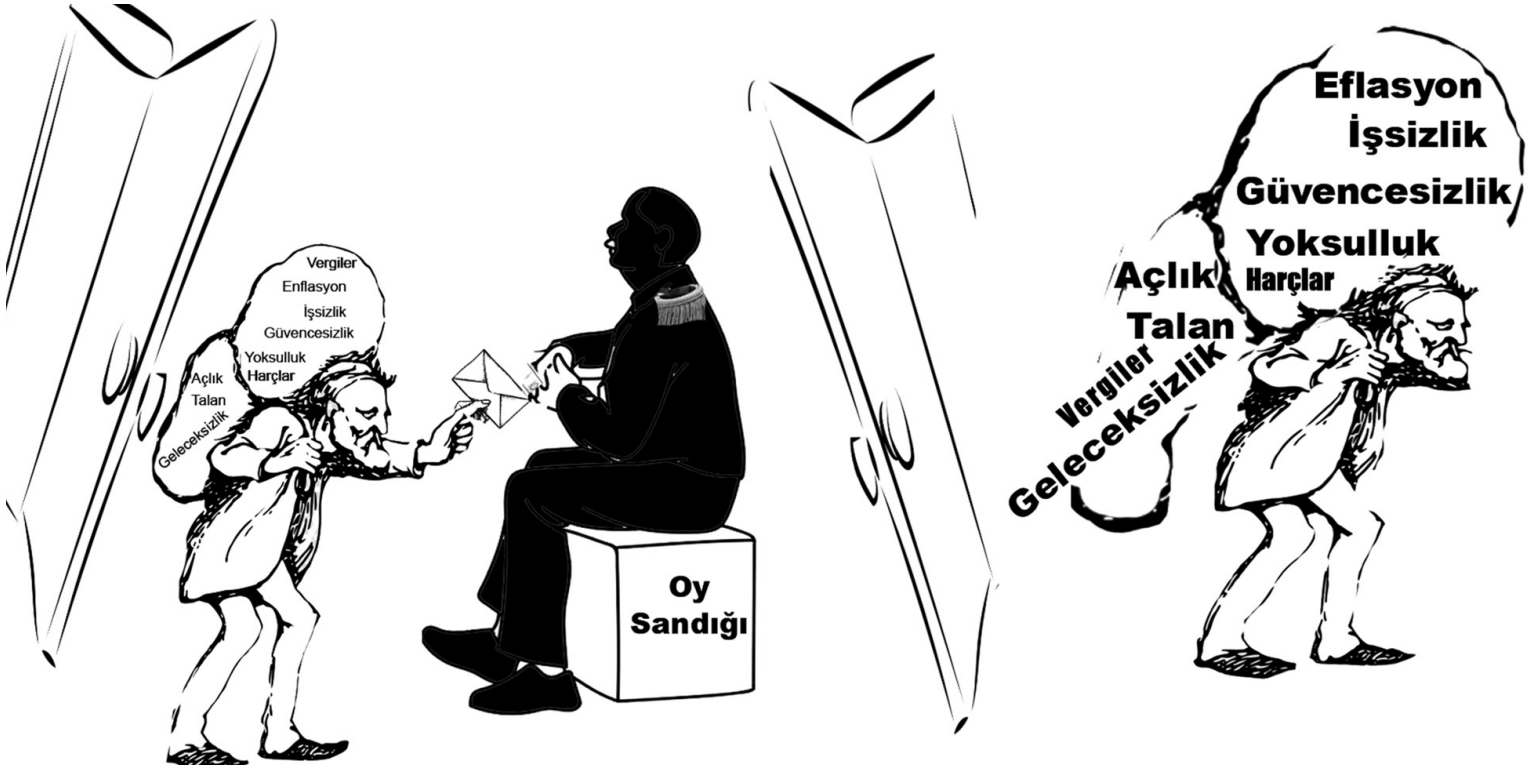
Leninizm Yaşıyor

Aylık İşçi Gazetesi

Söz ve Eylem Dergisi Ekidir.

Mart 2024

Seçimlerin kesin sonucu **Emekçiler Oy Kullandı** **Yine Sermaye Kazandı**

Yerel Seçimler Üzerine

Yerel seçimler konusunu ele almadan önce, kapitalist toplumda seçimlerin anlamı üzerine birkaç söz söylemek gerekiyor. Kapitalist toplumda seçimler burjuvazinin ekonomik, politik, askeri egemenliğinin işçi ve emekçilere onaylatılmasıdır. Başka bir deyişle seçimler, hangi partinin burjuvazi adına işçi ve emekçileri beş yıllığına soyacağına karar vermenin aracıdır. Bu yolla burjuvazi kitlelerde büyüyen öfkeyi düzenin sınırları içinde tutar. Düzenin ekonomik, politik, kültürel ve ahlaki çürümüşlüğü örter. Bu düzende seçim sonuçları önceden bellidir. Seçime katılan hangi parti kazanırsa kazansın, kazanan hep burjuvazidir, sermayeyedir. **Devamı '2'de**

1. sayfadan devam

Seçimde oy kullananların ezici çoğunluğu, işçi ve emekçiler, her seçimden kaybederek çıkarlar. İster “demokratik”, ister baskıcı, gerici olarak nitelendirilsin, kapitalizm koşullarında yapılan tüm seçimlerin temel kuralı budur.

Bu kural yerel yönetim seçiminde de geçerlidir. Yerel yönetimler burjuva devlet mekanizmasının bir kurumu. Bunun anlamı başkanlık değişiminin (başkanın komünist ya da burjuva olması) yerel yönetimlerin kurumsal yapısı ve işleyişinde bir değişikliğe yol açamayacağıdır. İkincisi burjuva düzende yerel yönetimlerin asıl işlevi toprak rantının, özellikle de emlak rantının oluşturulması, büyütülmesi ve yeniden dağıtılmasıdır. Yerel yönetimlerin ana gelir kaynağını oluşturan emlak rantının kaçınılmaz sonucu yolsuzluk ve rüşvettir. Ve emlak rantı, başka bir deyişle burjuva özel mülkiyet ortadan kaldırılmadığı sürece rüşvet ve yolsuzluk da varlığını koruyacaktır. Yolsuzluk ve rüşvet kişilerin değişmesiyle ortadan kalkamaz. Bunun ortadan kalkması ancak özel mülkiyetin ortadan kalkmasıyla olanaklıdır. Bu işlevleriyle yerel yönetimler, işçi ve emekçilerin değil, sermayenin hizmetindedir.

Yerel yönetimlerin ana işlevleriyle (devlet kurumu olmaları ve emlak rantını düzenlemeleri) kurumsal olarak burjuvazinin hizmetinde olmaları, komünistlerin yerel yönetim seçimlerine ilgisiz kalacağı anlamına gelmiyor. Tersine sırf bu durumun bile işçi ve emekçilere anlatılması komünistlerin yerel seçimlerden neden uzak duramayacağını anlamaya yeterlidir. Üstelik komünistler işçi sınıfını ilgilendiren hiçbir sorundan uzak kalamazlar.

Bugün ülkemizde yerel yönetimler doğrudan burjuvaziye hizmet etmenin dışında birçok işlevi de (parklar, sağlık, spor ve kültür tesisleri, su sağlanması, yolların düzenlenmesi, ulaşım, çöpün toplanması vb.) yerine getirmektedir. Yerel yönetimlerin bu işlevleri işçi ve emekçilere “halkçı”, “sosyal” ya da “sosyalist-komünist” belediyeçilik olarak sunulmaktadır. Kimin tarafından yapılırsa yapılsın bu tümüyle burjuvazinin, kitlelerin bilincini karartan ve onları düzene bağlayan bir manipülasyonudur. Çünkü bu işlevlerin birçoğu halktan toplanan vergilerle gerçekleştiği halde halk bu “hizmetlerin” birçoğunu yine para ödeyerek elde edebilmektedir. Yani bunlar kelimenin gerçek anlamında hizmet değil ancak fiyatı ödenerek edinilen metadlardır. Benzerlerine kıyasla daha ucuz olmaları bu metaların yoksulluğu yönetmenin bir aracı olarak kullanılmasını sağlayarak kitleler üzerindeki burjuva manipülasyonu daha bir güçlendirmektedir. Bu işlevler işçi ve emekçilerin günlük yaşamlarında bir iyileşme sağlasalar da, ne yerel yönetimlerin mevcut kapitalist düzen içindeki kurumsal işlevlerini ortadan kaldırılabirler; ne de işçi sınıfının genel durumunda bir iyileştirme sağlayabilirler.

Komünist Hareket’in yerel seçimlere yönelik tavrı-

nın ne olması gerektiğinin daha net bir biçimde anlaşılabilmesi için öncelikle birkaç noktanın altını çizilmesi gerekiyor; Birincisi; komünistler seçim Propagandalarını burjuva partiler gibi vaatler üzerinden yürütemezler. Çünkü komünistlerin görevi sorunları belirleyip işçi sınıfı adına halletmek değil, işçi sınıfını günlük ve genel çıkarlarını savaşıarak elde edebilecek bilinç ve örgütlülükle donatmak, onun iktidar mücadelesine önderlik etmektir. Kapitalist düzende işçi sınıfı en küçük hakkını bile ancak savaşıarak kazanabilir, koruyabilir. Vaatler işçi sınıfının edilgen bir sınıf düzeyine indirgenmesi ve onu düzene bağlamanın araçlarıdır.

İkincisi; komünistler yürüttükleri faaliyetin işçi sınıfında reformist, parlamenter hayallere yol açmasına izin veremezler. Tersine farklı sosyalist parti ve çevrelerin “yerel iktidar”, “yerel yönetimlerin özerkliği,” “devletin demokratikleşmesi” vb. gibi işçi sınıfının mücadelesini burjuva parlamenter mücadele içine hapseden yaklaşımlarına karşı amansızca savaşmak zorundadırlar.

Üçüncüsü; Komünistler her yerel mücadeleyi, işçi sınıfının iktidar mücadelesine bağlı olarak ele almak ve bu mücadele ile uyum içinde yürütmek durumundadırlar. Bu sadece ajitasyon ve propagandada değil, örgütlenme ve eylemde de göz önünde tutulması gereken temel noktadır. Sınıfın güncel çıkarları ile iktidar mücadelesi uyum içinde yürütülemediği müddetçe, ne elde edilen başarılar kalıcı olabilir, ne de işçi sınıfı ile komünist öncü arasında kalıcı bağlar kurulabilir.

Dördüncüsü; komünistler seçim çalışmalarının ağırlık noktasını kendi görüşlerinin, programlarının ve amaçlarının işçi ve emekçilere açıklanması üzerine oturtmalıdır. Bu faaliyet komünistlerin yürüttükleri seçim çalışmalarını niteliğini belirleyeceği gibi, yerel ile genel iktidar mücadelesinin uyum içinde yürütülmesinin de koşuludur.

Beşincisi; Komünistler güç ve olanaklarının ana bölümünü mücadelenin yükseldiği alanlara hasretmelidir. Bu alanlarda konumlarını güçlendirerek, buraları tahkim ederek, bu tahkimatı yeni alanlara sıçrama ve burjuva iktidara karşı saldırı noktası olarak kullanabilmelidirler.

Kapitalist bir toplumda seçime katılan burjuva partilerin isimleri farklı olsa da, gerek yaptıkları propagandanın içeriği gerekse ileri sürdükleri vaatler açısından aralarında her hangi bir fark yoktur. Fark partilerde değil, partiler konusunda seçimde yaratılan algıdaydı. Bu algıya bağlı olarak seçmen burjuvazinin iki kampı arasında bir seçim yapmaya koşullandırıldı.

Ancak bu noktalardan hareketle seçimlerin hiç bir işe yaramadığını söylemek yanlıştır. Tam tersine bir senaryonun hayata geçirilmesinin aracı olsa da seçimler bir çok noktada burjuvazi için önemli sonuçlar yaratmıştır. Bunlardan biri, adına Cumhurbaşkanlığı sistemi denilen rejime geçilmesidir. Bu rejim kimilerinin ileri sürdükleri gibi “bir kişinin diktatörlüğünü” gerçekleştirmek için değil, dünyanın bugünkü konjonktüründe Türkiye kapi-

talizminin ihtiyacına bir cevap olarak ortaya çıkmıştır. Anayasa referandumuyla başlatılan süreç ardından gelen Haziran 2018 ve Mayıs 2023 seçimleriyle muhalefet ve hükümet partilerinin ortak girişimiyle kalıcı hale getirildi. “Saray rejimi”, “Ucube” vb. isimlerle nitelenen “cumhurbaşkanlığı” sistemi seçmene onaylatıldı. Seçimlerin burjuva düzen açısından en büyük getirisi ise seçmenin iki burjuva parti ve grup tarafından manipüle edilerek düzene bağlanmasıdır. Milliyetçilik, şovenizm, ülkenin bekası, şeriat-laiklik karşıtlığı, etnik ve dinsel farklılıklar üzerinden geniş kitleler birbirinin karşısında konumlandırıldı. Bu argümanlarla konsolide edilen kitlelerin kapitalist sömürüye ve devlete karşı büyüyen öfkesi burjuva partiler aracılığıyla düzen sınırlarına çekildi. İşçi ve emekçiler gerçek sorunları temelindeki mücadelelerinden kopartılarak burjuva partiler arasındaki “kayıkçı” kavgasına bağlandı.

Bütün bu seçim süreci kapitalist çürüme ve yozlaşmanın ulaştığı boyutları gözler önüne serdi, seriyor. Çürüme, yozlaşma ve bunların yol açtığı ahlaksal iflas hiçbir kural tanımıyor. Her seçimde olduğu gibi yerel seçim sürecinde de trajik komik sahneler yaşanıyor. Adaylar burjuva partiler arasında mekik dokuyor. Sabah bir partiden aday olan öğleyin başka, akşam başka bir partiden aday oluyor. İşbirliği adı altında pazarlıklar yapılıyor. Vaatler sınır tanımıyor. Seçim pazarında oylar açık artırmaya konu oluyor. Bir partinin verdiğini ötekisi ikiye üçe katlıyor.

Örneklerle çoğaltılabilecek bu tablo sadece burjuva partilerde olup biteni anlatmıyor. Kendilerini sosyalist, devrimci, komünist vb. isimlerle isimlendiren parti ve örgütler bu pespayeliğin, bu çürüme ve yozlaşmanın bir uzantısı olmuş durumda. Devrimci çizgiyi koruyan az sayıdaki parti ve grup bir yana, sosyalist parti ve gruplar hemen her seçimde olduğu gibi bu seçimde de farklı gerekçelerle, tek adam diktatörlüğüne, “saray rejimine” karşı olmak adına burjuva partilerin kuyruğuna takılmış durumda. Sosyalist parti ve grupların burjuva kuyrukçuluğa soyunmaları yeni değil. Bu hareketler 2013 Haziranında yeşeren umudun, “Gezi ruhu”nun adım adım sönmesinin yol açtığı hayal kırıklığıyla “Tek Adam rejimi,” Saray rejimi,” “Faşizme karşı mücadele” belgesi altında burjuva kulvarda kendilerine açılan alana yerleşti. 2015 Temmuzunda mizansen darbenin altındaki gerçek devlet darbesini göremedi. Mizansen darbeyi telin eden CHP’nin Taksim mitingine tam kadro katıldı, ardından CHP’nin Adalet yürüyüşüne katılarak burjuva kulvardaki yerini sağlamlaştırdı. 2016 anayasa referandumunda içeriksiz bir hayır politikası izleyerek anayasanın fiili olarak reddedilmesine katkıda bulunduğu halde bu anayasayla düzenlenecek ve meşrulaştırılmasını sağlayacak Haziran 2018 seçimine HDP’de dahil bütün bileşenleriyle CHP’nin bir uzantısına dönüştü. Erdoğan’dan kurtuluşun Türkiye’nin demokratikleşmesine yol açacağı masasına

inandı. Seçimin meşru olmayan bir anayasanın meşrulaştırılması demek olduğunu, Erdoğan kaybetse bile rejiminin kazanacağını göremedi. Bütün fonksiyonları yok edilmiş, burjuva anlamda bile bir parlamento olmayan parlamentoya HDP nin girmiş olmasını başarı atfederek boylu boyunca parlamenterizm bataklığına saplandı. Bütün bu yaşananlardan gerekli sonucu çıkarma yeteneğini kaybederek 2023 seçiminde aynı yoldan yürüdü.

2015’ten bu yana seçimler yapıldı, kazananlar, kaybedenler oldu ama işçi ve emekçiler açısından sonuç değişmedi. Onlar hep kaybeden oldu. Çünkü devlet aygıtının burjuvazinin elinde olduğu kapitalizm koşullarında seçimlerle sadece soyguncuların adı değişir, soygun değişmeden kalır. Bu tarih boyunca hiç değişmeyen bir gerçektir. Bu gerçek ancak bir devrimle değişebilir.

Her seçim sonrasında yaşandığı gibi bu seçimlerden sonra da işçi ve emekçiler daha ağır çalışma koşulları, daha katmerleşmiş bir sömürü, baskı, işsizlik, fiyat artışları ve geleceğe artan bir güvensizlikle karşı karşıya kalacaktır.

İşçi sınıfı bu cenderenin içine sokulmasına bizzat kendi bilinç geriliği ve örgütsüzlüğüyle katkıda bulunuyor. Bu gerilik ve örgütsüzlükle kolayca manipüle edilerek düzenin seçim yoluyla değiştirilebileceğine ve kendi içerisinde demokratik bir dönüşüme uğrayabileceğine inandırılıyor. Ama seçim sonrası bu inançtan geriye sadece hayal kırıklıkları kalıyor. Küçük kırıntıların peşinden koşma ve sonrasında yaşanan hayal kırıklıkları geri bilinç düzeyi ve örgütsüzlükle birleşince kısır bir döngü oluşturuyor. Burjuva sosyalistler, reformistler ve oportünistler – bunlardan ülkemizde bolca var- bu kısır döngünün oluşumunda ideolojileri ve kuyrukçu politikalarıyla katkıda bulunuyor. Karşısında burjuvaziden reformistine kadar geniş bir cephe oluşan işçi sınıfı bu kısır döngüyü kendi eylemliğiyle kıramaz, bunun için bilinçli ve örgütlü bir güce, işçi sınıfına bilinç ve örgüt taşıyacak, onu devrim yoluna sokacak bir güce, komünist işçi partisine ihtiyaç vardır. Komünistlerin bugün önündeki en büyük tarihsel görev budur.

Kapitalizmin hem dünyada hem de Türkiye’deki işleyişiyle toplumsal ilişkileri devrimcileştirmeye devam ediyor ve edecektir. Ancak bu itki, kitleleri kapitalizme karşı kendiliğinden seferber etmeye yetmiyor, yetmeyecek. Görev komünistlere düşüyor. İşimiz dünkünden hem daha çok daha zor, hem de daha kolaydır; zordur; çünkü rejimin saldırıları artarak sürecektir, kolaydır; çünkü kitlelerde burjuva parlamentarizmine karşı oluşmaya başlayan güvensizlik bize yeni olanaklar sunuyor. Bu aşamada her şey, komünistlerin kendilerini devrimci tarzda örgütlemelerine ve bu örgütlenmeyi işçi sınıfına taşımalarına bağlıdır. Bunun için atılacak bir adım komünist bilinç, kararlılık, cesaret, feragat, sabır ve disiplinin yükseltilmesi, bu öğelerin bir örgütsel forma dönüştürülmesidir.

Çoban Ateşleri

Özak Tekstil İşçilerinin Direnişi ve Demokrasi

Ali Ulaş Devrim

Urfa OSB’de bulunan ve uluslararası tekellerden Levi’s’a üretim yapan Özak Tekstil işçileri mobbing, tehdit, hakaret ve kölece çalışma koşullarına karşı anayasal haklarını kullanarak sermayenin güdümündeki sarı sendikadan istifa edip BİRTEK-SEN’de örgütlendikleri gerekçesiyle işten atıldılar. Bunun üzerine işçiler direnişe geçtiler. Özak Tekstil işçileri işten atılmaları ve baskılara karşı; anayasal hakları olan fakat patron ve sermaye devletinin eliyle engellenmeye çalışılan sendikalaşma ve sendika seçme hakları için 18 gündür direniyor. Fakat direnişe devlet terörü ile karşılık veriliyor. Tekelci kapitalist devlete göbekten bağlı olan, sermaye sınıfının hizmetindeki zor ve baskı aygıtları direnişi kırmak için işçilere cop, biber gazı, TOMA ve dipçiklerle saldırıyor; işçileri ve işçi temsilcilerini hukuksuzca gözaltına alıyor.

Sermaye sınıfının ve tekelci kapitalist devletin kendi anayasasını ifade eden burjuva anayasasını istediği yöne eğip bükerek kendi anti-tezini oluşturması şaşılacak bir durum değildir. Çünkü sermaye sınıfı ve hizmetindeki devletin, kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda kendi anayasasını istediği yöne eğip bükmesi; bu anayasanın ve anayasayı karakterize eden “demokrasi” biçiminin (ki bu devleti ifade eder) ikircimli, iki yüzlü, dar ve sınırlı karakterini bir kez daha ortaya koymuştur. Sınıflı toplum olan kapitalizmin karakterize ettiği burjuva demokrasisinin, işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınlar için içi boşaltılmış soyut “demokrasiden” başka bir şeyi ifade etmediği bir kez daha gözler önüne serilmiştir.

Ağustos ayında Antep OSB’de sefalet zammına karşı direnen Şireci Tekstil işçilerinin karşısına polislerin ve TOMA’ların yığılması, Kasım ayında ise Urfa OSB’de Özak Tekstil işçilerinin karşısına jandarma ve TOMA’ların yığılması, sermaye sınıfının ve hizmetindeki zor aygıtının ülke genelinde işçi sınıfının burjuva anayasası çerçevesinde bile hak aramasını engellemeye çalışması, egemen sınıfın, tüm gücüyle işçi sınıfına saldırması değildir de nedir? Öyle ki burjuva demokrasisinin, genel olarak soyut “demokrasi” kavramının yığınlar için aldatmacadan ibaret olduğu ülke genelindeki grevlerin, direnişlerin, iş bırakma eylemlerinin zor kullanılarak bastırılmasıyla; kazanılmış hakların teker teker gasbedilmesiyle veya tasfiye edilmesiyle birlikte bir kez daha gözler önüne serilmiştir.

Sonuç olarak işçi sınıfının tarihsel süreçte barikatlarda savaşılarak elde ettiği en temel haklar sermaye sınıfının kendi sınıfsal çıkarlarını temsil eden burjuva anayasalarında da yer almasına karşın ellerinden alınmaya çalışılıyor, en ufak demokratik hak kırıntıları sermaye sınıfının hizmeti-
deki devletin eliyle süpürülmeye çalışılıyor. Sermaye sınıfı

ve hizmetindeki devletin “bilip de bilmemezlikten geldiği” şey ise engellemeye, işçilerin ellerinden alınmaya çalıştıkları hakların gökten inme bir lütf olmadığı, işçi sınıfının tarihsel mücadelesinin sonucunda elde edilmiş kazanımlar bütünü olduğudur. Özak Tekstil işçileri bu tarihsel mücadelenin sonucunda elde edilmiş haklarını korumak için direnerek hem geçmişe selam yollamakta hem de tepeden tırnağa örgütlenmiş olan sermaye sınıfının ve devletin kafasına balyoz gibi inerek işçi sınıfının örgütlü birliğini hiçbir gücün yenemeyeceğini tüm işçi sınıfına göstermektedir.

ÖZAK İşçileriyle Dayanışma

20 Aralık 2023 tarihinde, KESK’in çağrısıyla. Samsun, Çiftlik Caddesi, Süleymaniye Geçidi’nde ÖZAK işçileriyle dayanışma eylemi yapıldı. 50-60 kişinin katıldığı basın açıklamasında eylemcilerden çok polis vardı. Açıklama metni okunurken, özellikle “Yaşasın Sınıf Dayanışması ve ÖZAK İşçileri Onurumuzdur” sloganları öne çıkarıldı.

Her yerde olduğu gibi bu tür basın açıklamalı eylemler bildik kişilerin katılımıyla oluyor. Örneğin çağırısı yapan örgütün yalnızca bu ilde olan yöneticilerinin bir bölümü eyleme katkı sağlasa, bir de sürekli eylemde olan kişileri katınca bu sayılar yüzlerce olur. Öyle olunca da, daha canlı ve anlamlı olur!

Burada ve her yerde yapmış olmak için yapılıyor bu eylemler. Bu da bir şey, en azından burada olduğumuzu vurguluyoruz denilebilir ama daha kapsamlı ve çalışması daha iyi yapılsa, yapılacak eylemlerin daha çok işe yarayacağını bilmek lazım...

Açlık, Yoksulluk, Savaş, Sömürü Düzenine Artık Yeter!

İzmirde İliç Katliamı Protesto Edildi

İzmir’de Emek ve Demokrasi Güçleri’nin çağrısıyla İliç’teki işçi katliamı protesto edildi. Emek ve Demokrasi Güçlerinin metnini okumasının ardından İzmir İşçi Emekçi Birliği katliamla ilgili açıklamasını yaptı. İki açıklama arasındaki temel fark politik muhteva açısından kendisini gösteriyordu. İEB-İZMİR, katliamların ve doğa talanlarının kapitalizmde içsel bir olgu olduğunu vurgulamasının yanı sıra kurtuluşun işçi sınıfının devrimci mücadelesinde ve sosyalizmde olduğunu belirtti.

İEB-İzmir Açıklaması

Erzincan’ın İliç ilçesinde bulunan Çöpler Altın madeninde yaşanan toprak kayması sonucunda işçi arkadaşlarımız göçük altında kaldı, madende kullanılan binlerce tonluk siyanür doğaya karıştı. Fırat nehrinin hemen kenarında konuşlanmış olan madenin çevreye ve doğaya zararı yıllardır tartışılıyordu. Tüm itirazlara rağmen maden kapatılmadı aksine olumlu ÇED raporları ile daha da genişletilip adeta saatli bir bomba haline getirildi. Resmi ağızlar yaşanan felaketi kaza olarak ifade ediliyor. Fakat bizler biliyoruz ki bu bir kaza değil daha fazla kar hırsı uğruna gerçekleştirilmiş bir katliamdır.

Yıllardır çevre örgütleri, TMMOB, çeşitli kurumlar doğayı, insanı ve tüm canlı hayatını hiçe sayan maden şirketlerinin kar hırsları uğruna hazırladığı katliamı önlemek için çalışmalar yürüttüler. Hazırlanan raporlar dikkate alınmadı, mahkeme kararları hiçe sayıldı, şirket lehine değiştirildi. Bakanlarından valisine kadar tüm yetkililer,

kurumlar Anagold şirketinin arkasında saf tuttu. Dönemin Başbakanı Binali Yıldırım maden şirketinin faaliyetlerini protesto eden köylüleri “bozguncu” ilan etti. Enerji ve Tabi Kaynaklar Bakanı ve şimdi de İBB Belediye Başkan Adayı olan Murat Kurum şirketin tüm usulsüzlüklerinin belgelenmesine ve genişlemenin felakete yol açacağını raporlanmasına rağmen kapasite artışına onay verdi. Erzincan valisi, İliç kaymakamı, hakim ve savcılar şirketin ücretli memurları gibi kararlar aldılar.

Bunlarla da yetinilmediğini görüyoruz. Anagold şirketi 9 ayda 323 milyon dolar kar açıklarken, diğer yandan 7,2 milyon dolar olan vergi borçları siliniyor, teşvik üzerine teşvik veriliyor.

Ölümlerle burun buruna çalıştırılan şirket işçilerine ise %0 zam yapılıyor. Sermayenin hizmetinde olan iktidar ve devlet kurumları sermayeyi kollarken doğayı katleden, işçileri sefalet ve ölüme mahkum eden uygulamaların ise önünü açıyorlar.

Sermaye vampirdir, işçi kanından besleniyor!

Sermaye için asıl olan kardır. Bunun için milyonları yıkıma sürüklemekten geri durmuyorlar. İliç’te yaşanan doğa ve insan katliamı bunun yeni bir örneğidir. Ülkenin dört bir yanında daha fazla kar uğruna benzer katliam organizasyonları devlet teşvikleriyle sürdürülüyor.

Tıpkı Afrika’da olduğu gibi emperyalist tekeller ve yerli işbirlikleri Erzincan, Artvin, Kazdağları vb. parça parça yok ederken yasalar onlara göre düzenleniyor, sahte raporlarla her türlü faaliyetlerinin önü açılıyor, sınırlı mahkeme kararlarını dahi tanımıyorlar. Tüm yaşananlar göstermektedir kapitalist düzende her şey sermayeye hizmet için kurgulanıyor.

İnsanlığı ve tüm canlı hayatını yıkıma sürükleyen bu düzene mahkum değiliz. Bu düzen ve sebep olduğu felaketler ancak işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü mücadelesiyle son bulacaktır. Yeni İliç’ler, Somalar, Ermenekler yaşanmaması tüm işçi ve emekçileri mücadeleye çağırıyoruz. Doğamızı, havamızı, toprağımızı ve hayatlarımızı yok edenlerden hesap sormak için hayatın olduğu her yerde örgütlenmeye çağırıyoruz. Sermaye vampirdir ve işçi kanından beslenir. Kanımızı emenlerden, bizleri göçük altında bırakanlardan hesap sormanın yolu ise kapitalist düzene karşı sosyalizm mücadelesini büyütmekten geçiyor.

İşçi Emekçi Birliği-İzmir Bileşenleri
Devrimci Turizm İşçileri Sendikası, İşçi-Sen
Dostluk Ve Kültür Derneği, Kaldıraç Hareketi
Köz, Komünist İşçi Hareketi (Söz Ve Eylem)

OKUR MEKTUBU

Dünden Bugüne “Küçük Bir Fark

Eskiden köylerde bir cami ve caminin yanında okul vardı. Her Cuma günü babalar Camiye geleceği için öğrenciler bayram ederdi. Öğle tatili olunca çocuklar, babalarından harçlık alarak caminin yanındaki bir veya birkaç bakkaldan bir şeyler alabilme şansı yakalarlardı. Babalar yoksul bile olsa, her Cuma günü çocuklar için az çok para ayırırdı; üzüm-incir kurusu, bisküvi, lokum ve benzeri yiyeceklerden çocuğunun alarak sevinmesi için...

Bir Cuma günü, vekil öğretmenlik yaptığım köyde, öğle tatilinden sonra tam derse başlayacağım, kapıyı çalma gereği bile duymadan bakkal içeri daldı. O zamanlar ülkede kan gövdeyi götürüyor. Öğretmenlik yaptığım köy, politik görüşümün tam tersi. Bakkal, kan ter içinde “nerede o, nerede o” diye birilerini arıyor. Tam o sırada babası kısa bir süre önce ölmüş olan bir kız çocuğunun ellerini kafasına siper yaparak sıraya yapıştığını ve hıçkırıklarla ağladığını fark ettim. Bakkala, “ulan burası ahır mı, ne dalıyorsun içeri” diyerek yakasına yapışıp dışarıya çıkardım. “Ama onu parasını vermeden, benim bisküvi mi alıp yerken yakaladım. Aha da elinden aldığım bisküvinin yarısı, sen çocuklara hırsızlık yapmamasını öğreteceğine bana kızıyorsun benzeri sözler” ediyordum.

Adamı defettikten sonra sınıfa girip bu olayın hiçbir şekilde duyulmamasını tembihleyip çocuğa da “her Cuma günü ben unutursam bile sen yanıma gel, sana harçlık vereyim, sakın bir daha ağlama” dedim ama köy yerinde duyulmaz mı? Zaten müptezel bakkal herkese anında duyurmuştur!

“Bu adam Camiye bile gelmiyor, zaten komünist” diyerek, beni karakola çekirtmesi veya köyün gençlerinin önüne atması mümkünken, bu durumu duyan köyün ileri gelenleri “eline ve yüreğine sağlık” dediler! Çünkü korkuyu bir yana bırakıp “şöyle mi yapsaydım” ikirciği yaşamamıştım. Ayrıca, tahmin ettiğim gibi, çocuğun anasının eşi olmadığı için, öğretmenin farklı ilişkisi olduğu için çocuğa sahip çıkıyor karalaması da işe yaramadı, çünkü gençlik yıllarımdan beri öyle defolarım hiç olmadı...

Dün neyse bugün aynı...dün şaşkaloz bakkal, bugün üç harfli veya çok harfli! Aynı şeyi yapıyor yangabozlar! Hakkari’de üç harfli zincir marketlere giren bir çocuğun cebinde iki adet çikolata yakalandığı için, marketin deposuna hapsedildiği ve babası gelene kadar salınmadığını Hakkari Ticaret ve Sanayi Odası Başkanı sosyal mediasından paylaşarak “o market özür dilemezse, marketin adını duyurup, alışveriş yapılmayarak boykot edilmesini önereceğim” demiş.

Bu durumu öğrenen Oda Başkanı, her şeyi göze alarak o marketin adını paylaşıp halkı boykota çağırmalıydı; şu ana

kadar paylaştı mı benim haberim olmadı. “Çağırırım ha” diyerek korkutmaya kalkışmanın anlamı yok. Çağırıcaksın ki, onların en çok korktuğu şey olan müşteri kaybını yaşayacaklar. “Ne olacak ki, cezayı çalışana keserler” demekte doğru değil. Kesilecekse, kesilsin. Kraldan çok kralcılık yapan o müsvedde de ceza çekecekse çeksinsin.

İşin asıl yanı ise sınıfsal. Ticaret ve Sanayi Odası Başkanının oğlu veya yakınının başına böyle bir şey gelse, böyle mi davranırdı? Asla. “Onların başına böyle bir şey gelmez” demeyin, çocuktur gelir. Ama onların çocukları bırakın iki çikolata almayı, kolisiyle alsın, kafaları okşanarak “çok mu canın çekti” diye şaklabanlıklar bile yapılır. Çünkü paranın ödeneceği, hatta fazlasıyla ödeneceği bilinir!

Peki, Ticaret ve Sanayi Odası yetkilisi, korkuyor mu? Korkuyor da olabilir. Bu kadar cüretkar olması bile Hakkari gibi bir coğrafyada fazla belki de! Çünkü vatandaş PKK’li ilan ederler de, hapislerde çürümezse, hangi faili meçhullere gider? Bilinmez!

Her şeye rağmen korkuyu bir yana bırakmak lazım. Eğer mesele korkuysa; “özür dilemezse açıklayacağım” demek daha tehlikeli değil mi? Asıl öyle deyince korkması lazım. Açıklayınca, başa iş gelse, en azından, insan olan insanlar tarafından sahiplenilir! Şimdi aynı şey başına gelse kimsenin işin içine girip kamuoyu oluşturması bile mümkün değil.

Bu günün dünden farkı, yoksulların daha yoksul, var-sılların ise daha var-sıl olması. Varsılların hiçbir defosunun görülmemesi... Bugün bir var-sıl çocuğuna sıradan bir esnaf böyle bir uygulama yapsaydı, bırakın teşhir edilmeyi, ruhsatı iptal edilip bir daha ruhsat alamaması için elden gelen her şey yapılırdı.

Kapitalizm geliştikçe sınıfsallık daha çok belirginleşiyor. Öyle olunca da vicdanı olan varsıllar bile yavaş yavaş vicdansızlaşıyor. Yoksa sıradan bir köy öğretmeni, hatta vekillik yapan bir köy öğretmeninden daha az cesur değildir, Ticaret ve Sanayi Odası Başkanı...hele birde ateş çemberi içinde yaşamak zorunda olunan bir bölgede hala yaşama tutunabiliyorsa.

8 Mart'ın Rengi Kızıldır!

A. Ulaş Devrim

Uluslararası işçi sınıfı hareketinin bir parçası olan 8 Mart'ın tarihsel kökeni 2.Enternasyonal'e dayanır. 26-27 Ağustos 1910 tarihinde Danimarka'nın Kopenhag kentinde toplanan 2. Enternasyonal'in Uluslararası Sosyalist Kadın Konferansı'nda Clara Zetkin tarafından önerilen "uluslararası emekçi kadınlar günü", birinci emperyalist paylaşım savaşının akabinde toplanan ve kuruluşunu ilan eden 3.Enternasyonal'in (Komintern'in) kongresine bağlı Uluslararası Komünist Kadınlar Konferansı'nda Dünya Emekçi Kadınlar Günü adını almıştır.

Bugün burjuvazi tarafından tarihsel bağlamından soyutlanmaya çalışılan, sınıfsal düzlemde koparılıp içi boşaltılmaya çalışılan ve dolayısıyla sınıf mücadelesinden de şu ya da bu biçimde koparılmaya çalışılan 8 Mart, uluslararası işçi sınıfı hareketinin kapitalizme ve burjuvaziye karşı tarihsel mücadelesinin dolaysız bir ürünü olarak karşımıza çıkmaktadır. Her ne kadar 8 Mart, uluslararası işçi sınıfı hareketinin tarihsel mücadelesinin bir ürünü olsa da, liberal burjuvazi 8 Mart'ın içeriğini boşaltmakta; bu günün "sınıflarüstü" niteliğe sahip olduğunu ve "bütün kadınları" ilgilendirdiğini öne sürerek kendi ideolojik ve sınıfsal çıkarlarına göre 8 Mart'ın içeriğini bulandırmakta, "iğdiş etme çabalarına" girişmektedir.

8 Mart, liberal burjuvazinin tüm bu "iğdiş etme çabalarına" rağmen sınıfsal özünden soyutlanamaz. Çünkü 8 Mart, sınıf mücadelesine sıkı sıkıya kopmaz bağlarla bağlıdır. 8 Mart'ın çıkış dinamiği ve tarihsel süreç içerisinde 8 Mart'ın şekillenmesi de, en başında, 8 Mart'ın taşıdığı sınıfsal karakterin tezahürü olarak belirmektedir.

8 Mart, yukarıda da belirttiğimiz üzere sınıfsal düzleminden koparılıp atılamaz, içerisinde taşıdığı sınıfsal öz hiçbir biçimde yadsınmaz. Çünkü kadın sorunu, sınıflı toplumlar ile birlikte ortaya çıkmıştır; son sınıflı toplum olan kapitalizmde de kadın sorunu, kendisinden önce varolan toplumsal üretim biçimlerinden devralınarak derinleşmiştir.

Kapitalist üretim ilişkileri üzerinde yükselen modern burjuva toplumunda kadın sorunu, diğer tüm sınıflı toplumların iç mekanizmalarının yeniden ürettiği ve üretmek zorunda olduğu gibi kapitalizmin yapısal bir sorunu olarak karşımıza çıkmaktadır. Nasıl ki işsizlik kapitalizmde yapısal ve yeniden üretilmek zorundaysa aynı şekilde kadın sorunu da kapitalizmde yapısal ve yeniden üretilmek zorundadır.

Kadın sorununun asıl sebebinin ne olduğunu anlamak için öncelikle bu sorunu üreten sistemin iç mekanizmalarının işleyişini anlamak gerekir.

Kapitalizm in işleyiş yasası olan değer yasası, ücretli emek üzerinde sermayenin boyunduruğuna dayanmaktadır. Kapitalizmde üretim araçlarının mülkiyetine sahip olmayan ve yaşamak için sahip olduğu tek metaı, yani emek-gücünü; üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete sahip burjuvaziye satmak zorunda olan ücretli emekçiler sınıfı sömürülen sınıftır. Kapitalizmde burjuva, burjuva kalabilmek için işçi sınıfının yaratmış olduğu artı-değere el koymak, emek-gücünü sömürmek ve tüm bunları yeniden üretmek zorundadır.

Kapitalizmde, bilimsel ve teknik ilerlemenin sonucunda sanayileşmenin büyük bir hızla gelişmesi aynı zamanda işçi sınıfının da büyük bir hızla gelişmesine sebep oldu. Bunun sonucunda basit-meta üretiminin tasfiyesi ve fabrika düzeyine, büyük ölçekli üretim düzeyine erişilmesi işçi ordularının (Marx Kapital'de işçi sınıfını aktif-yedek olarak ayırır) oluşmasına, herhangi bir metanın üretilmesi için gerekli olan "toplumsal olarak gerekli olan emek-zamanın" kısalmasına ve bununla birlikte artı-değer sömürsünün artmasına neden oldu. Örneğin Fordizm sisteminin uygulanmasıyla herhangi bir metanın üretimi için gereken "toplumsal olarak gerekli olan emek-zaman" kısalmış olsa da, fabrikalarda üretim bandının oluşturulmasıyla birlikte ters orantılı bir şekilde "vasıfsızlaşan" işçiler daha uzun sürelerde ve daha düşük ücretler-

de çalıştırılmaya başlanmıştır.

Bunun sonucunda, Manifesto'da Marx ve Engels tarafından belirtiltiği gibi artık işçiler "makinenin bir uzantısı" hâline gelmişlerdir. Böylelikle artık kadınlar ve çocuklar da fabrikalarda "vasıfsız işlerde" çalıştırılabilecek, kapitalist sömürü çarklarının arasında, sermayenin boyunduruğu altında ezilebilecekti. Burjuvazi, hem kadınların ve çocukların emek-gücünü kâr elde etmek için 'metalaştırarak' hem de düşük ücretle onları çalıştırarak asgari yaşam koşullarına tabii edebilecekti.

Engels'in "İngiltere'de Emekçi Sınıfın Durumu" adlı yapıtında da bu olgu somut bir biçimde ortaya konulmuştur. Engels'ten aktaracak olursak "Ailede herkes çalıştığı zaman, işçi oransal olarak daha az ücretle yetinebilir; burjuvazi de işte bu nedenle, makine çalışmasının olanak sağladığı gibi kadınları ve çocukları çalıştırarak onların emeğinden ('emek-gücü'-A.) kâr etmek için fırsatları olabildiği ölçüde kullanagelmektedir." (F.Engels, İngiltere'de Emekçi Sınıfın Durumu, Sol Yayınları, s.132)

Kapitalizmde kadın emekçiler yukarıda da Engels'in önemli yapıtından alıntı yaptığımız gibi burjuvazi için eşsiz kâr kaynağı görevini görürken aynı zamanda burjuvazi tarafından çifte sömürüye ve ücret eşitsizliğine "mahkûm" edilirler. Engels'in aynı yapıtında ifade edildiği gibi "...işçiler daha canlı çalışma alanlarına girdikleri zaman, eski patronları, yitiği daha az hissetmek için, kadın ve genç işçileri daha uzun saatler boyu çalıştırır..". (Agy, s.140), "kadınlarla çocukların ücretleri daha az düşmüş olabilir; ama bu, başlangıçta zaten yüksek olmadığı içindir. Birçok kadın biliyorum, çocuklu dul kadınlar, haftada sekiz-dokuz şilin kazanmak için canlan çıkıyor..." (Agy, s.201). Yine Engels'in aynı yapıtından aktaracağımız pasaj kadın sorununa ilişkin önemli bir çözümleme niteliğine sahip olarak kısa ve öz bir biçimde kapitalizmle kadın sorunun ilişkisini gözler önüne serecektir. "Makinelerin giderek insan emeğinin yerini daha çok alışı gerçeğini biraz daha yakından inceleyelim. Eğirme ve dokuma işindeki insan emeği, esas olarak kopan iplikleri bağlamaktan ibarettir; gerisini makine yapar. Bu iş, adale gücü istemez, kıvrak parmaklar ister. O nedenle yalnızca erkeklere bu işte gerek olmayışı bir yana, el adalelerinin daha da gelişkin oluşu nedeniyle, bu işe kadınlardan ve çocuklardan daha az uygundurlar; bu yüzden de yerlerini, doğal olarak onlar alır. İşte bu çerçevede, kol gücü ve kuvvet kullanımı* buhar ya da su gücüne ne kadar çok aktarılabilirse o kadar daha az erkeğin çalıştırılmasına gerek vardır; kadınlar ve çocuklar da daha ucuza çalıştırıldıkları ve bu branşta erkeklerden daha iyi oldukları için onların yerini alırlar." (Agy, s.204)

Tüm bunların ışığında kadın sorununun kapitalizmde bağımsız olmadığını; aksine kapitalist üretim sisteminin tarihsel gelişimi içerisinde kadın sorununun şekillendiği, önceki toplumsal üretim biçimlerinin koşullandırdığı ölçüde devralarak bu sorunu derinleştirdiği sonucuna varmaktayız.

Ayrıca bir noktaya daha değinmek gerekmektedir. Türkiye'de 12 Eylül faşizmi sonrası liberal dalganın bir parçası olarak boy göstermeye başlayan feminist hareketin, kapitalizmin içsel dinamiklerinden yani iç çelişkilerinden doğan kadın sorununu salt kadın-erkek çatışmasına indirgemeye çalışması tesadüf değildir. Feminizm tarafından kadın sorununa ilişkin getirilen tüm bu "sınıflarüstü" ve "ideolojiler dışı" 'açımlamalar' aslında liberal ideolojinin ve burjuvazinin sınıfsal çıkarlarının hizmetinde olmanın bir göstergesi olarak değerlendirilebilir. Feminizm kadın sorununu çözebilecek bir niteliğe sahip değildir. Çünkü feminizm ne iktisadi, ne politik, ne felsefi ne de toplumsal bağlamda nesnel verili gerçeğe dayanan bir ideoloji değildir, o potansiyele de sahip değildir. Çünkü feminizm en başında kendine özgü bilimsel yöntemden yoksundur, dolayısıyla doğanın ve toplumun açıklanışının biricik yöntemi olan diyalektik ve tarihsel materyalizme de dayanmaz. Bu yüzden feminizm, sınıfsal zeminden uzaktır.

Burjuvazi tarafından rengi "sulandırılmaya" çalışılan 8 Mart'ın rengi ne mor ne de pembedir. 8 Mart'ın rengi kıızıdır. Kadının kurtuluşu işçi sınıfının kurtuluşundan bağımsız değildir.

Dünya Emekçi Kadınlar Günü Kutlu Olsun!

Aras Kargo İşçisi TİM-TİS Üyesi Adem Demircan'la Röportaj

İşbaşı: Kargo işine ne zaman başladın?

Adem Demircan: Sekiz yılı geçti. İlk başladığım yılları hatırlıyorum da, şaşıyorum. Her gün eve dönerken yarın işi bırakacağım diyor, nedendir bilinmez sabah yine geliyordum. Mahkum kadrosundan başladım ben işe. Eskiden mahalle delikanlılarındandım anlayacağınız. Öyle ufak tefek işlere pabuç bırakmayan biriydim. Gerçi yine öyle... Kafamın basmadığı şey olunca, kafamı kırdırmak pahasına dalarım. Ondan dolayı biraz içeride yatmışlığım olunca İŞKUR bana mahkum kadrosundan iki seçenekli iş önerisinde bulundu. Birinin yeri ta Organize Sanayi, diğeri Aras Kargo olunca, baktım Aras Kargo'nun yeri şehir içinde ona başvurdum. Bölge müdürlüğündeki görüşmeden sonra işi görüp karar vermem için Transfer Merkezine yolladılar. Oraya gider gitmez ceketi çıkarıp işe başlamamı istediler, işe koyuldum. Zaten eleman yokmuş başladık işe. Sonradan öğrendiğime göre ücretler zamanında ödenmediği için giren çıkan belli olmuyormuş. İşçi noksanlığı çekildiğinden hemen başlamamı istemişler.

İşbaşı: Peki nasıl kabul ettin bu durumu? Ücretlerin geç ödenmesine ve uzun süre çalışma koşullarına hiç itiraz etmedin mi? Çünkü dik başlı biri olduğun biliniyor.

Adem Demircan: Etmez olur muyum? Belki de en çok sorun yaratanlardanımdır. O zamanlar iş bugünkü gibi değil. Bugünkünden daha ağırdı işler. Ayrıca ücretler geç ödeniyor, yöneticiler ise çalışanı köle sanıyordu. Onun için yer yer başıma işlerde açtım. Aklım yatmadığı işlere tepki verdiğim için çok sorun yaşadım. Bu şekilde Aras Kargo'da bir işçinin işten atılmadığını, kendi isteğiyle ayrılmaya zorlandığını öğrendim. Angaryaları kabul etmediğim için sürekli ikaz edildim. Ama hiçbir zaman angaryayı kabul etmedim. Sonunda Bölge Müdürü beni çağırıp "çoğu tepkilerinin haklı olduğunu biliyorum ama onlara fazla takmayacaksın, sorunun olursa gel bana söyle" diye söz isteyince, ona söz verdikten sonra kendimi geri çektim ama o süreçte bana ilişende olmadı. Kendimi bir şekilde anlatmıştım sanırım.

İşbaşı: İşe ihtiyacın yok muydu da bu kadar rahat davranıyordun?

Adem Demircan: Aslında işe ihtiyacım olmaz mı? Kargo işi ağır iş ama bu işe başladın mı bırakamıyorsun da. İnsan ilişkileri yoğun olduğu için başladın mı bırakamıyor, zamanın nasıl geçtiğini anlayamıyorsun. Bir de çoluk-çocuk yok o zamanlar. İnsanın işinin olması iyi ama birde yaşam tarzı var. Şimdi olsa aynı tepkileri verebilir miydim? Bilemiyorum. Ama şu anda o tür bireysel karşı çıkışlara gerek yok. Çünkü sendikamız var. Her şeyin kuralı var. Çalışma süren ve fazla mesaiye kalırsan alacağın ücret belli. Ben bu firmaya zarar ettirmedığım sürece, onlar da benim hakkımı tam olmasa bile, anlaştığımız şekilde ödemek zorundalar. Hiçbir yöneticinin bana ve diğer arkadaşlara angarya yaptırma hakları yok. Kısacası herkesin ne yapacağı belli ve bildik kural ve kaideler doğrultusunda çalışıyoruz.

İşbaşı: Sendika girişimlerine sen de destek verdin mi?

Adem Demircan: O girişimler benden önce başlamıştı. Önce güvenilir insanlarla belirli aşamaya getirilmiş. Yasalarda sendikalı olmak bir hak deniliyor ama örgütlenmek için gizli faaliyet yürütmek zorundasın. Patronların anasına küfret bir şekilde es geçerler ama örgütlenmeye kalkışınca aslan kesiliyorlar. Doğru

yolda olduğumuzu buradan bakınca anlıyorsunuz zaten.

İşbaşı: O zaman, ilk zamanlar sendikaya karşı net bir bakışın yoktu, öyle mi?

Adem Demircan: Tam öyle değil de, müdüre arıza çıkaramayacağıma söz verdiğim zamanlara denk geldi. Söz verdiğim zaman tutarım ben. Beni bir çay ocağına çağırarak sendikadan bahsettiler. Sendika yetkilisiyle orada görüştük ilk kez. Beni Hasan tanıştırdı onlarla. Onlara da verdiğim sözü anlattım. Kafam yatsa bile söz vermişim. Hem belki de ilk aşamada onlarla birlik olsam zararlı bile olabilirdim. Öyle farklı yerlerde görüşüldüğüne göre şirketin ve yöneticilerinin hayrına olan bir şey değildi, sendika işi. Buradan bakınca verdiğim söze sadık kalmamış olacaktım. Müdür bana, "çıbanbaşı olma, ben sana yardımcı olacağım" demiş, bende söz vermişim. Sendika olayına girersem çıbanbaşı olacaktım.

İşbaşı: Peki sonra?

Adem Demircan: Sonra anladım örgütlü olmanın doğru bir şey olduğunu. Bana sorarsan yöneticiler içinde iyi bir şey örgütlü olmak. Herkes işini biliyor. Zaten yaptırılmak istenen angaryaların tek kazananı patronlar değil mi? Sonunda yöneticilerinde kazandığı bir şey yok. Yalnızca itibar kazandıklarını sanıyorlar, o kadar. Oysa yarın işten çıkarılan bir yöneticinin bizim kadar bile kıymeti olmadığını yaşayarak görüyorlar!

İşbaşı: Şu anda örgütlülüğe inanıyor ve o uğurda her şeyi yapmaya hazırsın anladığım kadarıyla.

Adem Demircan: Elbette. Zaten elimden gelen her şeyi yapıyor, verilen görevleri de yapmaya çalışıyorum. Benim için şu mevki veya bu mevkide olmanın farkı yok. Hepimiz kendi haklarımız için mücadele ediyoruz. Birimiz arkada, diğerimiz önde olmuş fark etmez.

İşbaşı: Başka diyeceğin bir şey var mı?

Adem Demircan: Bu işler yalnızca sendika ile de düzelmez. Patronlar iktidarda olduğu sürece düzelmez. Mücadele etmek elbette önemli ama iktidarda olmadıktan sonra düzelmez. Bizimki gibi biraz farklılık olur o kadar. Sonunda çalışıp didinen biz, kazanan yine onlar. Partilere bir bakıyorsunuz, bizim hakkımızı savunacak kimse yok gibi. Sanki hep patronların aklı eriyor da vekiller hep onlardan oluyor. Ürettiğimiz oranda yönetime talip olsak, patron diye bir şey kalmaz diye düşünüyorum.

İşbaşı: Doğru diyorsun. Onlar size ekmek verdiğini söylüyorlar, oysa siz onlara ekmek veriyorsunuz. Hem de ballı ekmek. Sizler olmasanız onlar olmaz. Normal yaşamı bile süremezler. Açlıktan ölürlər. Onun için ellerinden iktidarı almak lazım. Almak içinde işçilerin birlik olup birlikte mücadele etmeleri... Her şey için teşekkür ederim, görüşmek üzere...

Adem Demircan: Ben teşekkür ederim, görüşürüz...